

PHÙ TRỢ CỦA ĐỨC MẸ TRONG THỜI GIAM CẦM



... Hiền phu tôi là kỹ nghệ gia. Chúng tôi có rất nhiều xưởng sản xuất trong khắp nước Ý. Chúng tôi cũng xuất cảng ra ngoại quốc nữa. Chúng tôi không có con cái. Do đó tôi giúp chàng trong các dịch vụ văn phòng. Tôi ý thức những hiểm nguy đối với một kỹ nghệ gia, mặc dầu chúng tôi giúp đỡ rất nhiều cho dân chúng trong vùng. Vì thế, có lần tôi khuyên chàng nên thuê người tháp tùng trong các cuộc di chuyển. Nhưng chàng không nghe, bảo rằng:

- Chẳng lẽ người ta lại bắt cóc anh!

Nhưng rồi chuyện phải đến đã đến. Vào một buổi chiều, trên đường về nhà, chàng bị những kẻ lạ mặt bắt cóc và mang đi. Tin dữ đến lúc tôi đang chờ chàng về dùng bữa tối. Tôi tức khắc báo tin cho cảnh sát biết. Tin dữ lan nhanh trong vùng. Nhiều người vội vàng đến an ủi tôi, trong số đó có các Nữ Tu. Các Chị hứa sẽ cầu nguyện cho hiền phu tôi. Trước khi ra về, các Nữ Tu để lại cho tôi bức tượng Đức Mẹ MARIA. Lúc đó, tôi chỉ biết cầu nguyện và vô cùng sầu khổ. Bao ý nghĩ lo âu dồn dập diễn ra trong đầu. Làm sao để cứu sống chàng, giúp chàng thoát lưới bắt cóc đây??? Sau cùng, những người bắt cóc đòi tiền chuộc mạng 15 tỷ lire, tương đương với khoảng 10 triệu mỹ kim. Thật là món tiền khổng lồ!!! Làm sao bây giờ??

Cuộc chạy đua với những tên bộm bắt cóc kéo dài 7 tháng. Sau cùng, hiền phu tôi được thả ra. Chính chàng kể lại như sau:

Tôi bị nhốt trong một cái thùng lớn, chỉ có thể ngồi, hoặc quỳ hoặc nằm trên chiếc giường nhỏ xíu, chứ không thể đứng lên được. Hai chân lại bị xiềng bằng xích sắt, khiến không thể nào tẩu thoát được. Trong vòng 7 tháng trời, tôi không hề trông thấy một khuôn mặt, cũng không hề chạm đến một bàn tay. Những người bắt cóc chỉ chuyển lương thực để giữ tôi khỏi chết đói. Lần đầu tiên trong cuộc đời, tôi kinh nghiệm cách cay đắng thế nào là nhu cầu tối thiểu, cái hư vô, cái nghèo khổ. Cùng lúc trong tôi lại dâng lên niềm ước muốn sâu xa: ước muốn được sống và được tự do. Nhưng làm thế nào đây, bởi vì, trốn thoát đồng nghĩa với tự tử! Trong đầu tôi miên man đủ mọi tâm tình: vừa tuyệt vọng vừa thất vọng, vừa oán thù vừa lo âu. Những dòng tư tưởng chuyển tiếp giao thoa như những đợt sóng lớn dồn dập đổ vào bờ của một ngày biển động.

Nhưng rồi một biến cố bất ngờ xảy ra, thay đổi những ngày giam cầm còn lại.

Sau hai tháng bị bắt cóc, tôi tình cờ thò tay vào túi áo và chạm phải một vật gì nho nhỏ bằng kim khí. Tò mò lấy ra xem thì đó là một ảnh đeo Đức Mẹ MARIA. Mấy tháng trước đó, một người cháu đã đánh đổi

với tôi để lấy một món quà .. Tôi hờ hững bỏ ảnh vào túi rồi từ đó quên mất. Chiếc ảnh đeo nhỏ vẫn nằm im trong túi áo. Vào chính ngày bị bắt cóc, tôi tình cờ khoác lên người chiếc áo này, không ngờ trong chiếc áo lại có ảnh thánh. Mân mê trong tay ảnh thánh Đức Mẹ MARIA, lòng tôi dâng lên muôn vàn ý nghĩ. Hiện tại tôi hoàn toàn bất lực, tay trắng và bị xích xiềng. Tôi gặp ảnh thánh Đức Mẹ như dấu chỉ ưu ái sự hiện diện của một Người Mẹ. Người Mẹ Thiên Quốc không hề bỏ rơi con cái.

Kể từ lúc cầm trong tay ảnh thánh Đức Mẹ MARIA, tôi bỗng từ từ tìm lại lòng tin tưởng, cậy trông và phó thác. Tôi khẩn cầu và khẩn hứa cùng Đức Mẹ rằng:

- Ngày nào được trả tự do, con sẽ dùng hết khả năng và tiền của để giúp đỡ tha nhân nếu Mẹ không bỏ rơi con và giúp đỡ con!

Sau khi thân thưa với Đức Mẹ như thế, tôi bắt đầu cầu nguyện liên lĩ với Đức Mẹ. Vì không có tràng chuỗi mân côi, tôi liền dùng cái bị nylon mà những người bắt cóc đưa thức ăn vào cho tôi, để chế ra các hạt mân côi. Tôi xé bị ra rồi thắt nút lại giống như các hạt của một tràng chuỗi. Từ đó tôi liên tục đọc kinh mân côi. Thời gian giam cầm đối với tôi mang một ý nghĩa khác. Tôi không đơn độc trong nỗi sầu khổ nhưng có Đức Mẹ bên cạnh.

7 tháng sau, khi được trả tự do, mọi người ngạc nhiên trước sức khoẻ thể xác và sức chịu đựng tinh thần của tôi. Ai ai cũng vui mừng khi thấy tôi thật điềm tĩnh và an hòa. Chỉ một thời gian ngắn sau đó, tôi trở lại với công việc. Giữ lời hứa với Đức Mẹ MARIA, tôi tận dụng mọi khả năng và tiền của để làm việc thiện, đem lại lợi ích cho tha nhân, đặc biệt những người nghèo khổ và kém may mắn. Suốt đời, tôi ghi ơn Đức Mẹ cứu sống tôi và nhất là đã hoán cải cuộc đời tội lỗi của tôi.

... Lạy Thánh Nữ Đồng Trinh MARIA là Mẹ rất nhân từ, xin hãy nhớ xưa nay chưa từng nghe có người nào chạy đến cùng Đức Mẹ xin bầu chữa cứu giúp, mà Đức Mẹ từ bỏ chẳng nhậm lời. Nhân vì sự ấy, con lấy lòng trông cậy than van, chạy đến sắp mình xuống dưới chân Đức Mẹ, là Nữ Đồng Trinh trên hết các kẻ đồng trinh, xin Đức Mẹ đoái đến con là kẻ tội lỗi. Lạy Mẹ là Mẹ Chúa Cứu Thế, xin chớ bỏ lời con kêu xin, một đủ lòng thương mà nhậm lời con cùng. Amen. (Kinh Hầy Nhớ).

(Luigi Faccenda, "Ho trovato Maria", Edizioni dell'Immacolata, 1992, trang 116-121)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt

